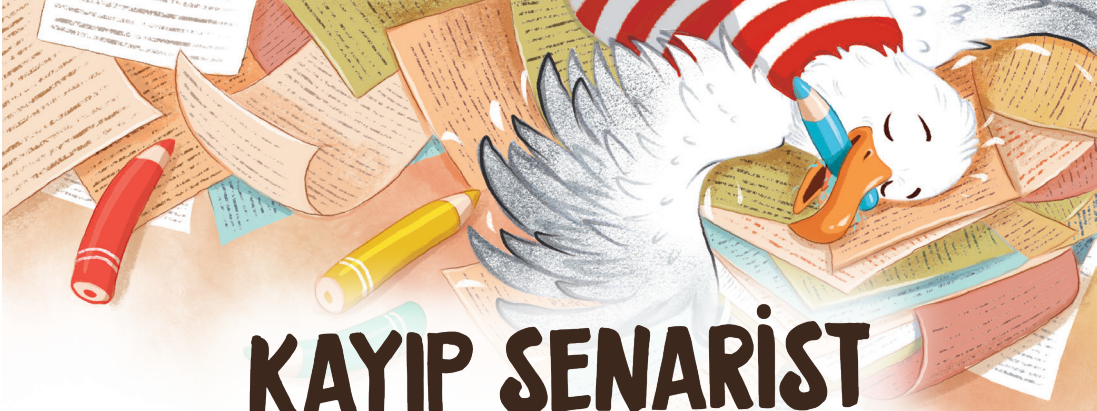

KAYIP SENARİST MARTİ

MEHMET SOLMAZ

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

KAYIP SENARİST MARTİ

MEHMET SOLMAZ

ISBN: 978-605-188-786-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Mehmet Solmaz

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Kapak ve sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: **Anıt Matbaacılık**

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sanayi Sitesi Kat: 3, 1-ND-19

Topkapı - İstanbul

Cilt: Assum Basım ve Mücellit - Murat Yalçinkaya

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. B Blok No: 83/2 Kapı No: 313

Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

KAYIP SENARİST MARTİ

MEHMET SOLMAZ

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Sabahın ilk ışıklarını kumsalda karşılamak ve gün doğumuyla birlikte kendisine kabuklu deniz canlılarından oluşan güzel bir ziyafet çekmek günün en sevdiği kısımdı. Diğer martılar, gecenin ilerleyen saatlerinden sabaha kadar balıkçı halinin çatısında, kıyıya yanaşan tekneleri meraklı gözlerle beklerken kendisi kumsalda zaman geçirmeyi seviyordu.

Hiç kimseye ve hak etmediği hiçbir şeye minneti yoktu*. Birkaç balık için saatlerce teknelerin peşinden gitmek, insanların kuşlara attığı birkaç küçük balık için mücadele etmek onun tarzı değildi.

* "İtibar etmez, önem vermez" anlamındadır. (Ed. N.)

Uçmayı öğrendiği ilk haftalarda anne babasıyla birkaç kez gitmişti balıkçı haline ama alışamamıştı o kar-
gaşaya.

İnsanların kasalar dolusu balığı bir oraya bir buraya taşımaları, bir kasa balık için yapılan sıkı pazarlıklar, nadir görülen dev deniz canlılarının meydanlarda ser-
gilenmesi ve çevrelerinde toplanıp onlara meraklı göz-
lerle bakan insan kalabalığı onu çok yoruyordu.

Aralarındaki balık kapma savaşı hiç bitmeyen kara-
baş ve gümüş martıların ıgıllıkları ise cabasıydı. Küçük
bir kıraça ya da gümüş balığı için böyle bir mücadeleye
girişmek, onun için akıl kârı değildi.

Kalabalıklar, şehrin gürültüsü ve diğer kuşların çığlıkları onu her zaman rahatsız etmişti. Şehirde doğup büyümesine rağmen bu acımasız gürültüye dayanamıyor, kuşların amansız mücadelesine tahammül edemiyordu.

Denizin sabah saatlerindeki durgunluğu, dalgaların kıyıya vurarak çıkardığı sesler ve kumların sessizliği ayrı bir huzur veriyordu ona. Çünkü o saatlerde hem karnını doyuruyor hem de yazmak istediği oyun hakkında düşünmek için kendine zaman ayırabiliyordu.

Kefal yavruları, kabuklu canlılar ve deniz yıldızları, sıklıkla tercih ettiği yiyecekler arasındaydı. Özellikle kabuklular en lezzetli olanlarıydı. Onları kıyıya yakın yerlerde, kumun altından çıkarmayı karasırtlı martılardan öğrenmişti. Zeki bir martı olduğu için dalış tekniklerini kısa sürede kavramıştı. Kimi zaman bu işte yeterince ustalaştığını düşünerek dalış sonrası kumsalda göğsünü kabarta kabarta gezdiği de oluyordu.

Marti; öğrendiği kadarıyla kısa süreli dalışlar yapıyor, kumun altına gizlenmiş kabuklu bir deniz canlısını buluyor, yakalayıp suyun üstüne çıkarıyordu. Gagasına sıkıştırdığı kabukluyu ya da deniz yıldızını kumsala taşıyor, yere bırakıyor ve ince, uzun gagasıyla didikleyerek yiyordu.

Hem kumsalda kimsenin, diğzerinin yiyeceğinde gözü olmazdı; herkes karnını doyurmanın peşindeydi. Balıkçı halinde olduğı gibi burada amansız bir savaş yoktu. Yiyecek fazla değildi ama yine de kumsal sakindi. Balıkçı hali ise yiyecek bakımından oldukça zengindi fakat o kadar çok martı vardı ki hepsi birbirinin gagasından balık çalmak için değişik oyunlar sergiliyordu.

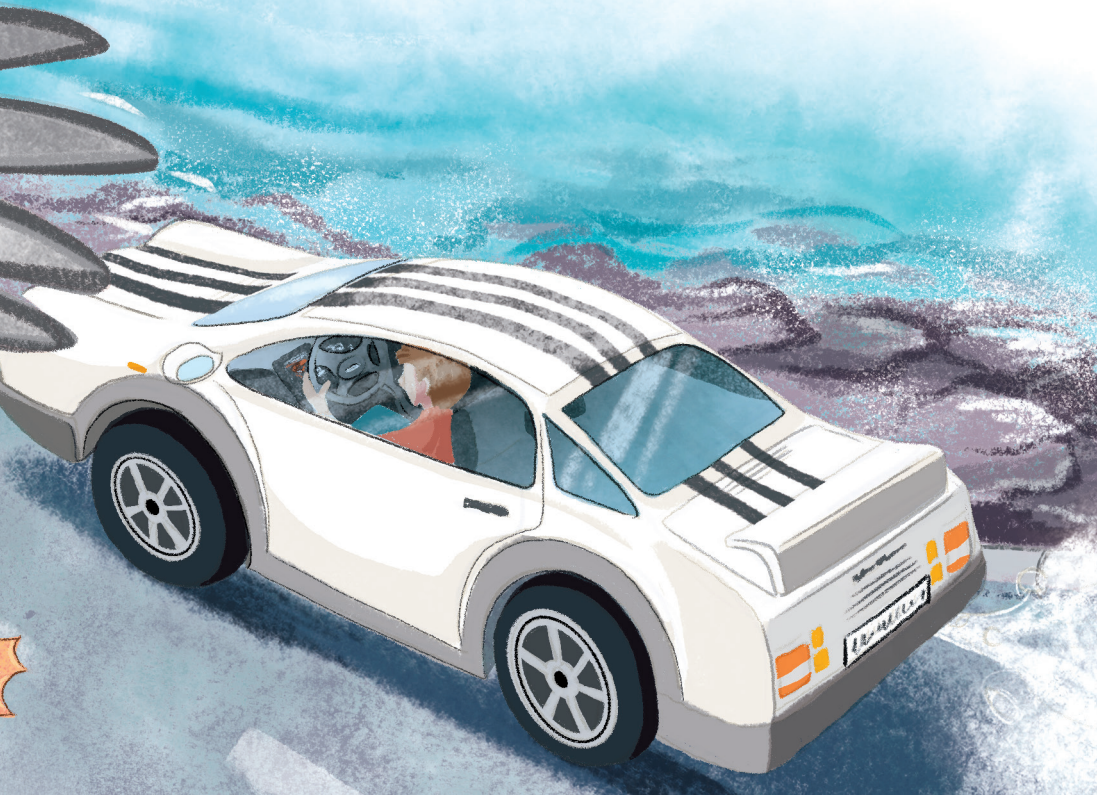
Marti lezzetli bir kahvaltıdan sonra havalanmak istedi. Dalgaların kumları ıslattığı son çizgide kanatlarını birkaç kez çırpıp olduğı yerde gerindi. Su ayaklarına vurduğu anda havalanmak için tüm kuvvetini bacaklarına verdi ve kanatlarını açıp denizin üstünde uçmaya başladı. Kanatlarını bütünüyle açıp daha kuvvetli çırpınca yükseldi. Karnı biraz şişkindi ancak yol uzun olduğundan yuvasına kadar bu şişkinliğı atacağını düşündü.

Deniz, kanatlarının altında oldukça sakın görünüyordu. Denizin dünkü hırçınlığı gitmiş, yerine uyuyan bir mavi gelmişti. Kış mevsimi olmasına rağmen hava, ılık bir sonbahar gününü andırıyordu. Başını kaldırıp gri bulutlarla donanmış gökyüzüne baktı Marti. Güneş bu mevsimde yeryüzüne dar bir açıyla ısı ve ışık verdiğinden yakın zamanda kar yağacağını düşündü.

Açık denizde bir süre yol aldıktan sonra ani bir dalış manevrası yapıp yönünü doğuya çevirdi. Sahili takip ederek yuvasına gitmek istiyordu. Hem otomobillerle yarışacak hem de İstanbul'un ihtişamlı surlarını izleyecekti.

Otomobillerle yarışmak ayrı bir zevkti Marti için. Çünkü her denemesinde onları geçiyordu. Sahil boyunca sıralanan trafik lambaları sanki onun lehine hareket ediyordu. Kendisine rakip olarak belirlediği otomobil ya trafiğe ya da birkaç kırmızı ışığa mutlaka takılıyor ve durmak zorunda kalıyordu. Bu durum Marti'nin işine geliyordu. Otomobillerin trafik lambasında birkaç dakika beklemesi bile Marti'nin onlara fark atmasına imkân sağlıyordu.

Kendisine beyaz spor bir otomobili rakip olarak belirledi. Otomobilin kırmızı ışıkta beklediğini görünce onunla yarışmak istedi. Havada s z l p birkaç daire  zdikten sonra yeşil ışığın yandığını gördü ve kanatlarını hızla  ırpıttı.

Spor otomobilde genç bir adam vardı. Yanındaki arkadaşına ve diğer araçların sürücülerine otomobilinin ne kadar hızlı olduğunu göstermek ister gibi yeşil ışığı görür görmez gaza bastı. Gerçekten de otomobil hızlı bir kalkış yaptı ama üç yüz, dört yüz metre sonra tekrar durmak zorunda kaldı. Çünkü trafik lambasında kırmızı yanıyordu. Marti biraz geride kalmıştı ancak bu durum onun için yine bir fırsat oldu ve iyice hızlandı. Yolun devamını kuş bakışı gördüğünden gülümsedi. Beyaz spor otomobilin onu geçmesine olanak yoktu çünkü biraz ileride İstanbul'un sabah trafiği başlıyordu. Yarışı kazanacağını düşünen Marti daha sonra otomobili geride bıraktı ve kanat  ırpıtmaya devam etti.

Bakırköy sahilini geçip Zeytinburnu sınırlarına girdi. İstanbul'un o çok sevdiği, ihtiyaamlı surları buradan başlıyordu. Surlara olan ilgisi ve merakı ise izlediği bir tiyatro oyunuyla başlamıştı. Dünyaya gözlerini açıktan sonra izlediği ilk oyun, onu İstanbul'a ve bu surlara açık etmişti.

Dünyaya gelişinin ikinci haftasıydı; henüz uçmayı beceremediğinden yuvasında, ipeksi yosunların arasındaydı, meraklı gözlerle anne ve babasının dönüşünü bekliyordu. Sadece onların getirdiği yiyeceklerle karnını doyurabiliyordu. Onlar da yiyecek bir şeyler getirmese bütün gün aç kalacaktı.

O gün hava kararmak üzereydi. Yuvasının bulunduğu tarihî tiyatro binasının çatısının aralığından vapurdan inen insanları izliyordu. Bir dolan bir boşalan vapur iskelesi kimi zaman başını döndürüyordu. Nereden gelip nereye giderdi bu insanlar? Bir türlü akıl erdiremiyordu. Bitmiyordu İstanbul'un kalabalığı. Bu şehirde insan mı çoktu, yoksa martılar mı? Bu sorunun cevabını da merak ediyordu.

Çeşit çeşit, renk renk insanları gözlemlediği sırada çatı katının iç tarafından bazı sesler duydu. Daha önce de bu sesleri işitmiş ama pek aldırış etmemişti. Bu kez kulak kabarttı, şehrin uğultusunu ve insan kalabalığını arkasına alıp çatı katının iç tarafına yöneldi. Yosunların arasından sıyrılıp içeri doğru yürümeye başladı ve karanlıkta birkaç adım ilerleyince bir anons duydu: "Oyunumuz başlamak üzeredir. Lütfen telefonlarınızı sessize alınız ya da kapatınız." İlgisini çekti bu anons.

